

In deze rubriek interviewen we twee mensen die een familiale of vriendschappelijke band met elkaar hebben – of anderszins op elkaar betrokken zijn. Wilt u meedoen aan deze rubriek of wilt u andere mensen opgeven? Mail naar: visie@eo.nl.

Hans (links) en Wim

'Als hij zou wegvallen, voelt dat als amputatie'

Als ze hun advocatentoga dragen, verdedigen ze vol overgave verdachten zoals zedendelinquent Robert M. In hun vrije tijd staan de tweelingbroers Wim en Hans Anker met dezelfde toewijding te juichen voor hún voetbalclub, sc Heerenveen. Doen zij dan álles samen? Zeer zeker. "Wij zijn elkaar nooit zat."

Wim (65): "Laatst vroeg een bezoeker van een lezing hoe ik de relatie met mijn broer zou omschrijven. Ik zei: 'We zijn in 1953 uit een groot ei gekropen, ik een kwartier eerder dan Hans. Terugkijkend op mijn leven waren dat de vijftien gelukkigste minuten uit mijn leven.'
Ons denken, doen en laten is identiek. Toen we nog samen de maatschap 'Anker & Anker' vormden, vergaderden we nooit. Onderweg van Akkrum naar ons kantoor in Leeuwarden bespraken we de koers, het beleid en onze principes, verder hadden we aan één woord of gebaar genoeg. Dat klinkt sprookjesachtig, maar zo is het gewoon. Dat is een lust als het goed met mij gaat. Als het slechter gaat – ik ben viermaal uit de roulatie geweest, bezweken onder de dossierkasten, te veel dood, te veel bloed – is het een last, want dan ligt er een meetlat naast je. 'Hoe kan dit? Je broer dartelt rustig verder.'
Ooit stuurden we beiden – zonder het van elkaar te weten en vanaf verschillende vakantieadressen – op dezelfde dag precies dezelfde vakantiekaart naar onze ouders: een giraffe met een pasgeboren jong. Moeder was ontroerd. Vader zei: 'Ach Tinie, dit is weer een van hun streken.' Na haar overlijden vonden we beide kaarten in de portemonnee van onze moeder. Wij zijn elkaar nooit zat. Markant is dat we, naast onze privévakanties, al zestig jaar samen op vakantie gaan, naar Zuid-Limburg. Sommigen vinden ons griezelig hetzelfde, maar we gaan bijvoorbeeld niet geforceerd verschillende hobby's zoeken. We drinken beiden graag jonge jenever, moet Hans dan opeens aan de Beerenburg? Of van Heerenveen-supporter Cambuur-fan worden? Overigens geef ik zonder Hans theatercolleges over ons werk. Laatst vroeg hij of-ie geen rolletje kon krijgen. 'Misschien kun je de rekvisieten verplaatsen,' zei ik."

Hans (65): "Wim is goed in pr, mij zul je niet veel op televisie zien. Tegelijk is hij ook eerder gestrest. Dan begint hij letterlijk te fladderen, te wapperen met z'n handen. Hij is wat zwaarder op de hand dan ik en is er dan ook vier keer uitgevlogen. Daarom heb ik hem geadviseerd: doe niet alleen tbs en levenslang, maar pak er ook wat luchtiger zaken bij. Inmiddels gaat het al jaren goed.
Dat Wim vanwege de liefde uit Akkrum is vertrokken, vond ik verschrikkelijk jammer. We zijn daar veertig jaar actief geweest, hebben er veel evenementen georganiseerd. Omdat we nu niet meer samen naar Leeuwarden rijden, spreken we elkaar minder dan vroeger. In het theater krijgt Wim geregeld de lachers op zijn hand door – ten koste van zijn eigen tweelingbroer – te zeggen dat hij vijftien minuten eerder is geboren, en dat dit de gelukkigste minuten uit zijn leven waren. Dat moet ik dan van theaterbezoekers terug horen. Zo goedkoop. Ja, natúúrlijk pak ik hem dan terug! We hielden samen een lezing, hij had me al drie keer te grazen genomen. Na de pauze zei ik tegen het publiek: 'Fantastisch dat mijn broer hier is, want hij is vandaag 25 jaar getrouwd.' Staande ovatie. Toen ze stil waren: 'Maar dan moet je wel drie huwelijken bij elkaar optellen.' Nou heb ik je te pakken, dacht ik. Het waren maar twee huwelijken, maar ik dacht: ik zal het even aandikken.
Als Wim weg zou vallen, voelt dat als amputatie. Je bent toch uit één ei gekomen. Maar in tegenstelling tot Wim schuif ik dergelijke gedachten liever aan de kant."

'We gaan al zestig jaar samen op vakantie'